

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Prof. Ing. L. S., DrSc.**, zastoupeného JUDr. Jaromírem Kovaříkem, advokátem se sídlem Chlumova 10, 130 85 Praha 3, proti žalovanému **Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Brně**, se sídlem Moravské náměstí 1, 602 00 Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. ZKI-O-164/689/2008, za účasti osoby zúčastněné na řízení J. B., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2012, č. j. 30 A 22/2012 – 86,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2012, č. j. 30 A 22/2012 – 86, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce pochází ze čtyř dětí. Dne 4. 12. 1948 postoupili žalobcovi rodiče smlouvou postupní dům č. p. 42 a související pozemky v dnešním katastrálním území Moraveč svému nejstaršímu synovi J. Současně byl syn J. zavázán vyplatit svým třem mladším sourozencům včetně žalobce při dosažení zletilosti jednomu každému částku 10.000 Kčs. Na zajištění těchto částek bylo na postoupené nemovitosti vloženo zástavní právo. V současné době toto zástavní právo ve prospěch žalobce v katastru nemovitostí zapsáno není a žalobce má za to, že se tak stalo zřejmým omylem při vedení a obnově katastru ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon).

[2] Žalobce se proto na Katastrálním úřadu pro Vysočinu, katastrálním pracovišti Pelhřimov (dále jen „katastrální úřad“) a na žalovaném domáhá opravy chyby v katastrálním operátu. Správní orgány se touto otázkou zabývaly již v letech 2004 a 2005, kdy žalobci nevyhověly. Rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 18. 2. 2005, čj. O-152/755/2004, však na základě žaloby žalobce zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 5. 2007, č. j. 30 Ca 115/2005 - 34, a to z procesních i věcných důvodů. Kasační stížnost žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103, zamítl. Ztotožnil se totiž s krajským soudem v tom, že v průběhu správního řízení došlo k procesním pochybením, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí.

[3] Nejvyšší správní soud nicméně nesdílel názor krajského soudu, že v dané věci došlo ke zřejmému omylu při vedení, resp. obnově katastru, neboť zápis zástavního práva v pozemkové knize na základě smlouvy postupní nebyl převzat do evidence nemovitostí. Kasační soud poukázal na přerušení kontinuity zápisů v pozemkových knihách v letech 1951 až 1964 a na to, že „*katastr nemovitostí je přímý nástupce evidence nemovitostí, která vznikala postupně od poloviny let šedesátých do konce let osmdesátých. V daném případě je tedy de facto napadán nesprávný postup pracovníků střediska geodézie, kteří vytvářeli evidenci nemovitostí, a to podpůrně na základě pozemkových knih a dokumentů ze sbírky listin a na základě vlastního šetření skutečného stavu právních vztahů k té které nemovitosti. Nebyl-li pak zápis uvedený v pozemkové knize převzat do evidence nemovitostí, nemuselo se jednat pouze o opomenutí pracovníka tehdejšího střediska geodézie, ale i o výsledek šetření skutečného stavu věci, kdy mohlo vyjít najevo, že příslušný zápis již nemá opodstatnění. Z rozporu mezi zápisem v pozemkové knize (a listinou jej potvrzující) a zápisem v katastru nemovitostí proto nelze bez dalšího dovozovat zřejmý omyl při obnově a vedení katastru nemovitostí ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.*“ Ve vztahu k případu žalobce považoval Nejvyšší správní soud za nepochybné, že „*středisko geodézie provedlo šetření skutečného stavu právních vztahů k předmětným nemovitostem v roce 1983, jinak by nebyl vyplněn výkaz změn pod č. 33/83. V tomto výkazu již není zapsáno zástavní právo ve prospěch žalobce. Dokumenty dokládající důvod nepřevzetí předmětného zápisu z pozemkových knih do výkazu změn a následně do evidence nemovitostí nejsou k dispozici, avšak jen z toho nelze dovozovat, že ze strany pracovníků střediska geodézie došlo ke zřejmému omylu, a katastrální úřad tudíž nemůže provést opravu příslušného údaje v katastrálním operátu. Mohl by tím totiž překročit svou pravomoc v případě, že se o zřejmý omyl nejednalo, neboť by konstituoval již zaniklý právní vztah.*“

[4] Správní orgány tedy pokračovaly v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu. Katastrální úřad rozhodnutím ze dne 25. 7. 2008, č. j. OR – 180/2004 – 304/45, žalobci opětovně nevyhověl. Žalovaný žalobcovo odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 31. 10. 2008, č. j. ZKI-O-164/689/2008, a rozhodnutí katastrálního úřadu potvrdil. Žalobce tedy proti rozhodnutí žalovaného podal další žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Krajský soud ji ovšem neshledal důvodnou a rozsudkem ze dne 20. 2. 2012, č. j. 30 A 22/2012 – 86, ji zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[5] Žalobce v kasační stížnosti namítl, že rozhodnutí katastrálního úřadu nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového a právního stavu věci. Předmětné zástavní právo bylo řádně vloženo do katastru, což dokládá část pozemkové knihy, číslo vložky knihovní 42, číslo vkladu 23. Zápisem číslo vkladu 26 byla v citované vložce knihovní vymazána pouze poznámka nezletilosti žalobce. Zřejmý omyl pak spočívá v tom, že výmaz pouhé poznámky nezletilosti byl katastrálním úřadem následně chybně považován za výmaz zástavního práva. Vznik a další existenci práva pak podle žalobce nezpochybnila žádná listina. Skutečnost, že zástavní právo nebylo vypořádáno, nadále existuje a jen v důsledku omylu nebylo zapsáno při zakládání katastru nemovitostí, byla prokázána též výpověďmi žalobce, jeho syna Ing. L. S., pana M. T. a paní B. T. a dále písemnými vyjádřeními Mgr. B. P.

[6] Tvrzení katastrálního úřadu, že mu nebyla předložena žádná listina dokládající nespornost existence zástavního práva, je nepravdivá, neboť touto listinou je smlouva postupní ze dne 4. 12. 1948. Jestliže zástavní právo vzniklo, pak nadále trvá přímo ze zákona a jeho existenci není třeba prokazovat. Katastrální úřad dále nepřípustně rezignoval na svou působnost podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, když tvrdí, že mu nepřísluší zkoumat soulad zápisu údajů o právních vztazích se skutečným stavem a že otázka objektivní existence zástavního práva není předmětem řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí. Tato tvrzení jsou v rozporu jak s povinností provést skutková šetření např. ve sbírce listin, jak dovodily správní soudy, tak i s postupem katastrálního úřadu v této věci. Pokud by totiž katastrální úřad skutečně vyšel z toho, že mu nepřísluší zkoumat předmětné skutečnosti, nemohlo by se jednat o složité řízení vyžadující prodloužení zákonem stanovené lhůty pro rozhodnutí a nebylo by ani důvodné provádět svědecké výpovědi a písemná vyjádření dotčených osob.

[7] Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného žalobce namítl, že jeho pojetí zřejmého omylu je neúměrně restriktivní a v rozporu se záměrem zákonodárce. Podle žalobce jde o zřejmý omyl tehdy, když údaje z katastrálního operátu jsou v rozporu s listinami založenými ve sbírce listin, a tuto skutečnost osoba vykonávající příslušnou činnost na katastrálním úřadě, resp. dříve středisku geodézie, nevezme při svých pracovních postupech do úvahy. Žalovaný podle žalobce nadále zastává názor ohledně rozsahu pojmu zřejmý omyl, který je v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveném v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103. Nesprávné je též tvrzení žalovaného, že listinou dokládající nespornost trvání zástavního práva není smlouva postupní ze dne 4. 12. 1948.

[8] Napadený rozsudek krajského soudu je pak podle žalobce nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť v něm zcela absentuje skutečné odůvodnění toho, jak soud ve věci rozhodl, a vydané rozhodnutí je jen pasivním kompilátem citací dříve vydaných rozhodnutí soudů a správních orgánů. Vlastní odůvodnění rozsudku spočívá jen v jedné jediné větě na s. 13 rozsudku, což nelze považovat za skutečné odůvodnění vydaného rozhodnutí.

[9] Ze všech těchto důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a současně přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

[10] Žalovaný se v poskytnuté lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[11] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že jediný nezpochybnitelný argument obsažený v kasační stížnosti je založení zástavního práva smlouvou postupní ze dne 4. 12. 1948. Ať už však došlo k výmazu tohoto zástavního práva jakkoliv, je nesporné, že plnění tohoto zástavního práva je již dávno promlčeno. Jako důkazy, na základě kterých by mělo dojít ke znovuzapsání zástavního práva do katastru nemovitostí, uvádí žalobce několik svědectví pochybné hodnoty. Naopak nepředložil jediný věrohodný důkaz o trvání zástavního práva. Z tohoto pohledu se jeví snaha o opětovný zápis zástavního práva do katastru nemovitostí jako prostředek k vydírání osoby zúčastněné na řízení. Tomu mají nasvědčovat i další skutečnosti (např. proč žalobce nepožádal o splnění závazku v zákonné lhůtě po dosažení zletilosti, proč nepožádal o vypořádání v dědickém řízení po svém bratru apod.). Osoba zúčastněná na řízení uzavřela, že se zapsáním zástavního práva nesouhlasí bez prokázání jeho dalšího nesporného trvání.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Připomíná k tomu ze své judikatury, že nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu je dána, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS), a rovněž tehdy, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS).

[15] Požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění rozsudků vyplývá rovněž z ustálené judikatury Ústavního soudu. V nálezu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99 (N 17/17 SbNU 121), dospěl Ústavní soud k závěru, že „*z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí.*“ V dalším nálezu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 (N 85/8 SbNU 287), pak uvedl, že „*nezávislost rozhodování obecných soudů se uskutečňuje v ústavním a zákonném procesněprávním a*

hmotněprávním rámci. Procesněprávní rámec představují především principy řádného a spravedlivého procesu, jak vyplývají z čl. 36 a násl. Listiny, jakož i z čl. 1 Ústavy. Jedním z těchto principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, a vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (§ 157 odst. 1 o. s. ř.), a to způsobem, zakotveným v ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. V případě, kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci soudního rozhodnutí nevyplývají, nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny, jakož i s čl. 1 Ústavy." Ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. podrobně zakotvující způsob odůvodnění rozsudků civilních soudů lze bezpochyby v souladu s § 64 s. ř. s. přiměřeně použít i na řízení před správními soudy.

[16] V projednávaném případě žalobce uvedl v žalobě následující námitky, které jsou v podstatě totožné s námitkami obsaženými v kasační stížnosti:

> 1) Zřejmý omyl při vedení a obnově katastru spočívá v tom, že výmaz pouhé poznámky zletilosti byl katastrálním úřadem následně považován za výmaz zástavního práva.
>
> 2) Vznik a další existenci zástavního práva nezpochybnila žádná listina.
>
> 3) Skutečnost, že zástavní právo nebylo vypořádáno, nadále existuje a jen v důsledku omylu nebylo zapsáno při zakládání katastru nemovitostí, byla prokázána též výpověďmi žalobce, jeho syna Ing. L. S., pana M. T. a paní B. T. a dále písemnými vyjádřeními Mgr. B. P.
>
> 4) Tvrzení katastrálního úřadu, že mu nebyla předložena žádná listina dokládající nespornost existence zástavního práva, je nepravdivá, neboť touto listinou je smlouva postupní ze dne 4. 12. 1948. Jestliže zástavní právo vzniklo, pak nadále trvá přímo ze zákona a jeho existenci není třeba prokazovat.
>
> 5) Katastrální úřad nepřípustně rezignoval na svou působnost podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, když tvrdí, že mu nepřísluší zkoumat soulad zápisu údajů o právních vztazích se skutečným stavem a že otázka objektivní existence zástavního práva není předmětem řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí. Tato tvrzení jsou v rozporu jak s povinností provést skutková šetření např. ve sbírce listin, jak dovodily správní soudy, tak i s postupem katastrálního úřadu v této věci. Pokud by totiž katastrální úřad skutečně vyšel z toho, že mu nepřísluší zkoumat předmětné skutečnosti, nemohlo by se jednat o složité řízení vyžadující prodloužení zákonem stanovené lhůty pro rozhodnutí a nebylo by ani důvodné provádět svědecké výpovědi a písemná vyjádření dotčených osob.
>
> 6) Pojetí zřejmého omylu v rozhodnutí žalovaného je neúměrně restriktivní a v rozporu se záměrem zákonodárce. Podle žalobce jde o zřejmý omyl tehdy, když údaje z katastrálního operátu jsou v rozporu s listinami založenými ve sbírce listin, a tuto skutečnost osoba vykonávající příslušnou činnost na katastrálním úřadě, resp.

dříve středisku geodézie, nevezme při svých pracovních postupech do úvahy. Žalovaný zastává názor ohledně rozsahu pojmu zřejmý omyl, který je v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveném v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103.

7) Tvrzení žalovaného, že listinou dokládající nespornost trvání zástavního práva není smlouva postupní ze dne 4. 12. 1948, je nesprávné.

[17] Krajský soud v Brně v napadeném rozsudku nejprve na s. 1 – 4 rekapituloval obsah žaloby a vyjádření žalovaného, na s. 4 – 7 řešil otázku včasnosti žaloby, na s. 7 – 8 popisoval předchozí soudní spor, který žalobce vedl proti rozhodnutí žalovaného z roku 2005 a citoval ze svého rozsudku ze dne 30. 5. 2007, č. j. 30 Ca 115/2005 – 34. Následně na s. 9 – 11 okopíroval převážnou část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103, a na s. 11 – 13 opsal v podstatě kompletní argumentaci žalovaného obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. ZKI-O-164/689/2008. Na s. 13 – 14 napadeného rozsudku pak krajský soud provedl vlastní hodnocení věci ve třech odstavcích, které Nejvyšší správní soud považuje za nutné ocitovat:

„Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná není, neboť skutkový stav byl zjištěn náležitě a věc byla také správně právně posouzena.

Při vydání rozhodnutí dne 31. 10. 2008 i předchozího rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Vysočinu, katastrální pracoviště Pelhřimov postupovaly správní orgány správně, a to zcela v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku č.j. 1 As 40/2007 – 103. V tomto rozsudku s Nejvyšší správní soud uvedenou problematikou podrobně zabýval a právní názor na uvedenou věc uvedl a zdůvodnil.

Právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku č.j. 1 As 40/2007 – 103 je vázán i Krajský soud v Brně, který dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná není, proto tuto nedůvodnou žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.“

[18] Z citované relevantní části napadeného rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývá, že toto odůvodnění nemůže obstát ve světle výše uvedených požadavků na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí. Z obecné argumentace soudu nelze vůbec zjistit, proč považoval zcela konkrétní námitky žalobce za mylné, liché nebo vyvrácené; soud se v podstatě k výše specifikovaným žalobním námitkám ad 1) a ž 7) nijak nevyjádřil.

[19] Nejvyšší správní soud musí souhlasit s názorem žalobce, že napadený rozsudek krajského soudu je v podstatě pouze kompilátem citací z rozsudků a rozhodnutí správních orgánů. Nejvyšší správní soud samozřejmě vítá, pokud se krajský soud ve svých úvahách opírá o relevantní judikaturu, neboť to zpravidla zvyšuje přesvědčivost jeho rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, č. j. 8 As 31/2008 – 72). Příslušnou judikaturu však musí vztáhnout na projednávaný případ a vyložit, co z její aplikace na skutkové okolnosti věci vyplývá. I když se jedná o věc prejudikovanou, nezbavuje tato skutečnost krajský soud povinnosti vypořádat se se všemi uplatněnými

žalobními námitkami. Takovým vypořádáním pochopitelně není pouhá citace prejudikatury. Obdobně je třeba nahlížet na užití argumentace obsažené ve správních rozhodnutích.

[20] Pokud tedy v projednávané věci již bylo před Krajským soudem a Nejvyšším správním soudem vedeno jedno řízení týkající se fakticky totožného problému, mohl soud využít relevantní argumenty obsažené v rozhodnutích těchto soudů pro odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu k jednotlivým žalobním námitkám. To ovšem krajský soud neučinil a namísto toho pouze citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103, a to včetně pasáží, které pro projednávanou věc nemají žádný význam (část týkající se závaznosti předmětného rozsudku). K jednotlivým žalobním námitkám se krajský soud nijak dále nevyjádřil patrně v mylném domnění, že citací rozsudku Nejvyššího správního soudu jsou všechny námitky žalobce vyvráceny. Takový postup je kromě výše uvedeného nepřijatelný též proto, že Nejvyšší správní soud se v předmětném rozsudku většinou nyní uplatněných žalobních bodů vůbec nezabýval a ani zabývat nemohl, jelikož nebyly předmětem tehdy podané kasační stížnosti (např. namítané výslechy svědků, které katastrální úřad pořídil až po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[21] S ohledem na popsaná pochybení krajského soudu nelze napadený rozsudek označit jinak než jako absolutně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, čímž je dán kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[22] Nejvyšší správní soud se za této situace musel dále zabývat tím, zda je oprávněn odpovědět i na další námitky žalobce uplatněné v kasační stížnosti. Při řešení této otázky aplikoval Nejvyšší správní soud usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, www.nssoud.cz. V tomto usnesení rozšířený senát vyslovil, že *„krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud podotýká, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude). Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní či stížní námitky) bezpředmětnými, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné*“.

[23] Jelikož se krajský soud relevantně a dostatečně nevyjádřil k žádné z žalobních námitek, neshledává zdejší soud oddělitelnou část napadeného rozsudku, kterou by se mohl meritorně zabývat. To je dáno zejména tím, že žalobní námitky jsou v podstatě shodné s námitkami obsaženými v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud nemůže sám jako první hodnotit jejich důvodnost, pokud to před ním neprovedl krajský soud (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 73/2007 - 107, a nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

Teprve poté, kdy krajský soud přezkoumatelným způsobem odůvodní své rozhodnutí ve vztahu ke všem žalobním námitkám, bude moci Nejvyšší správní soud přikročit k přezkumu věci samé.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Přezkoumá tedy opětovně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů a svůj závěr řádně odůvodní ve vztahu ke všem žalobcem uplatněným námitkám.

[25] V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu